

σχεδίων, ὧν τὴν δυνατὴν ἐπιτυχίαν ἐματαιώσεν ἡ ἀντίδρασις τῶν ἔκτοτε χρονολογουμένων ἐπεισάκτων πολιτικῶν ἡθῶν.

Ἄλλ' ἔκτοτε δὲν ἔπαυσεν ὁ λόγιος Γαλάτης καὶ μακρόθεν νὰ τρέφῃ εἰλικρινῇ πρὸς τὴν Ἑλλάδα αἰσθήματα. Γνωρίσας τὰ πρῶτα πολιτικὰ βήματα ἡμῶν ἡσθάνετο τὸ ἀγνὸν ἐκεῖνο καὶ πολύτιμον ἐνδιαφέρον προστάτου, ὅστις προηγείται εἰς παροχὴν πάσης ἐνθαρρύνσεως πρὸς τὸν εὐνοούμενον, πρῶ-

τος δὲ πάλιν παραβλέπει τὰ παραπτώματα τοῦ βαθμῆδὸν ἀνδριζομένου νεανίου. Καὶ ὡς τοιοῦτος προθύμως πάντοτε παρῆχε τὰς πατρικὰς συμβουλὰς του πρὸς τοὺς πλησιάζοντας αὐτὸν ὁμογενεῖς, ἐτίμα δὲ διὰ τῆς φιλίας του τοὺς ἐναρετωτέρους τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, μεθ' ὧν πολλαχῶς συνειργάσθη καὶ διηνεκῶς συνεσκέπτετο περὶ παντὸς ἀφορῶντος τὴν κοινωνικὴν μόρφωσιν καὶ διανοητικὴν προκοπὴν τῆς πεφιλημένης αὐτῷ Ἑλλάδος.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ.

Δὲν ἔχομεν σκοπὸν διὰ τοῦ μικροῦ τούτου δοκιμίου νὰ ἱκανοποιήσωμεν ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις, αἵτινες φυσικῶς γεννῶνται ἅμα ὡς ἀναγνώσῃ τις τὸν ἀνωτέρω τολμηρὸν τίτλον, οὐδὲ νὰ ἐξαντλήσωμεν θέμα, εἰς ὃ ἐξαντλεῖται ἡ ἀκάματος τῶν ποιητῶν φαντασία, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ζητοῦμεν συγγνώμην ἐκ μέρους τῶν φίλων ἀναγνωστριῶν, ἂν αἱ παρακατιὸν ἀνδρικαὶ παρατηρήσεις περὶ γυναικείας καλλονῆς δὲν συμφωνήσωσιν ἐν πᾶσι πρὸς τὴν ἤδη ἐσχῆματισμένην ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ γνώμην των. Δὲν θὰ παρασυρθώμεν εἰς ὕμνους καὶ ἐγκώμια, οὐδὲ θὰ περιέλθωμεν εἰς ἐκστασιν, χάριν τῆς χρυστεῆς κύμης, τῶν ὑγρῶν, ἢ τακερῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ἄβρῶν ἢ λεπτοφυῶν μελῶν, τοῦ ῥαδινοῦ καὶ εὐλυγίστου ἀναστήματος τῆς δεῖνα περικαλλοῦς γυναικός, ἀλλὰ μᾶλλον, τὸν μανδύαν τοῦ περιγητοῦ περιβεβλημένοι, θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ζωγραφίσωμεν δι' ὀλίγων γραμμῶν τὰς γυναικὰς καὶ τὸν βίον των κατὰ τὰς διαφόρους χώρας καὶ κατὰ τὰ διάφορα, ἔθνη, εἰς ἃ ἀνήκουσι.

Τὸ ὁμολογοῦμεν, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται μακρὰ πείρα καὶ μελέτη, εἰμεθα ὅμως ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένοι, ὅτι πόρισμα τῆς πείρας ταύτης δὲν θὰ ᾔνε ἄλλο, παρὰ ἡ ἀπόκτησις τῆς στερεᾶς πεποιθήσεως, ὅτι ἐν γένει αἱ γυναῖκες εἶνε φύλον εὐγενέστερον, καλλίτερον καὶ ἀγνότερον τοῦ ἀνδρικοῦ. Ἡμεῖς οἱ ἄνδρες, νὰ εἰπώμεν τὴν ὀλήθειαν, εἰς οὐδὲν ἀξίζομεν — ἐξαιρουμένων φυσικῶς ἐκείνων, ὅτινες ἀναγινώσκουσι τὰς γραμμὰς ταύτας. Αἱ γυναῖκες ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐμφοροῦνται ὑπὸ αὐταπαρνησίας, ἐπιχεύσεως ἐπ' αὐτὰς τὴν αἴγλην τοῦ ἰδεώδους· ἡ γυνὴ τοῦ ξυλοτόμου τῆς Νορβηγίας καὶ ἡ Ἰνδὴ, ἥτις ἀγοράζεται ἀντὶ χρήματος ὑπὸ τοῦ εὐρωπαίου, ἔχουσι τὸ κοινὸν τοῦτο τῆς ψυχικῆς ωραιότητος γνώρισμα, τὴν ἀνεξάντλητον ἐθελοδοσίαν καὶ αὐταπάρνησιν, ἕνεκεν τῆς ὁποίας βεβαίως ταῖς ἐδόθη καὶ τὸ γενικὸν ἐπίθετον τοῦ „ωραίου φύλου“ — διότι καλλονὴ πραγματικὴ εἰς πολλὰς χώρας οὐδεμία ὑπάρχει παρὰ ταῖς γυναῖξιν. Ἀλλὰ καθὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐμπορεῖ νὰ τρέφεται ἀποκλειστικῶς δι' ἄρτου μόνον, οὕτω καὶ ὁ ἐραστὴς τοῦ κάλλους δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀρκεσθῇ ἐπὶ τέλους εἰς μόνον τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐπιζητεῖ νὰ εὕρῃ μετ' αὐτοῦ συννηωμένην καὶ τὴν σωματικὴν εὐμορφίαν. Τοῦτο λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνομεν ἀνὰ χεῖρας τὴν ὁδοιορικὴν βακτηρίαν καὶ περιηγούμεθα τὰς χώρας πρὸς εὔρεσιν τῆς καλλονῆς ἐκείνης, ἣν ἡ τε καρδία καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ στέψωσι διὰ τῆς δάφνης τῆς τελειότητος.

Καὶ κατὰ πρῶτον μεταβαίνομεν εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἡδῶν ῥεμβασμῶν. Ἡ Ἰταλία ἐν γένει παρέχει πολλὰς ποικιλίας εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν ξένον διότι ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ τόποι, ὅπου παγώνει τις τὸν Ἰού-

νιον, καὶ ἄλλοι πάλιν, ὅπου τὸν Ἰανουάριον ἐπικρατεῖ ἀφρικανικὴ θερμότης. Ἐκάστη σχεδὸν ἐπαρχία κατοικεῖται πρὸς τούτοις καὶ ὑφ' ἐνὸς ὅλως διαφόρου πρὸς τοὺς γείτονας λαοῦ. Οἱ Πεδεμόντιοι διαφέρουσι τῶν ἀνδρῶν τῆς Τοσκάνας, οἱ Ῥωμαῖοι, τῶν Νεαπολιτανῶν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας οὐδὲν ἔχουσι τὸ κοινὸν γνώρισμα πρὸς τοὺς Σικελούς. Ὡς οἱ ἄνδρες, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες παρέχουσιν ὅλως διαφόρους καὶ ποικίλλοντας τύπους. Ἡ ἐκ Φλωρεντίας νεᾶνις ἔχει τὰ μέλη λεπτοφυέστατα, τὸ ἀνάστημα ῥαδινὸν καὶ τὸ πρόσωπον κίτρινον ὡς τὸ ἤλεκτρον πνευματῶδες καὶ συμπαθές, ἡ Νεαπολιτανὴ εἶνε εὐλύγιστος καὶ μελαγχροινὴ, ἡ Ῥωμαία συνδέει μετὰ τῆς καλλονῆς καὶ τὴν ψυχρότητα ἀγάλματος ἐκ μαρμάρου, ἡ Γενουησίνα εἶνε εὐκίνητος καὶ δραστηρία, ἐν ᾗ ἡ Λομβαρδὴ ὑπερέχει τῶν ἄλλων κατὰ τὴν θαυμασίαν συμμετρίαν τῶν ἀρμονικῶς ἀνεπτυγμένων μελῶν καὶ τῶν κλασικῶν χαρακτήρων τῆς, ὅτινες ἀποπνέουσιν ἡδεῖαν σοβαρότητα. Τῶν γυναικῶν τούτων μόνον τὸ βάδισμα ἀρκεῖ νὰ μᾶς καταθέλῃ, καὶ κρατεῖ πραγματικῶς τὰς αἰσθήσεις μας δεσμίας ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἕως οὗ ἀπαλλαγώμεν τῆς παροδικῆς νάρκης. Ὁ ψυχικὸς βίος τῶν Ἰταλίδων — ὁμιλοῦμεν δ' ἐνταῦθα περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ — εἶνε παιδαριώδης· ἐν χρυσοῦν κόσμημα, ἐν νέον ἐνδυμα, ἡ θερμὸν φίλημα, πολυφαγία, περίπατοι καὶ συχναὶ ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀποτελοῦσιν ὅλας τὰς ἀσχολίας καὶ φροντίδας τῶν γυναικῶν τούτων. Ἡ ὥραία των μορφή, τὸ μελαγχροινὸν χρῶμα, ἡ εὐγένεια τῶν κινήσεων, οἱ προκλητικαὶ των τρόποι μᾶς φαίνονται μετὰ μικρὸν ὡς κενόν τι περικάλυμμα, ὑφ' ὃ τρέφονται τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτήρος των, ἡ ὁμότης τῆς καρδίας των, ἡ ἐπιπόλαιος φιληδονία, ὁ ψυχρὸς ὑπολογισμὸς εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἀφ' ὧν δύνανται νὰ πορισθῶσιν ὑλικὰς ὠφελείας. — Ὅσοι ξένοι συνεδέθησαν πρὸς Ἰταλίδας διὰ γάμου κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς, διότι ἡ Ἰταλίς, συνειδησμένη, οὕτως εἰπεῖν, νὰ διαγῇ τὸν βίον της ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀγνοεῖ τὴν λέξιν „οἰκοκυρόσυνη“· τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ οἰκήματός της θεωρεῖ ὡς καταφύγιον μόνον ἐν καιρῷ ψύχους καὶ βροχῆς καὶ οὐδὲν πλεόν. Αἱ γυναῖκες τῆς Λομβαρδίας καὶ τῶν ἄλλων βορειοτέρων τῆς Ἰταλίας χωρῶν εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντιθετοὶ πρὸς τὰς Νεαπολιτανίδας, μεταξὺ δὲ τῶν ἄκρων τούτων ἀντιθέτων κεῖνται οἱ διάφοροι βαθμοὶ τοῦ κάλλους τῶν Ἰταλίδων, αἱ πρῶται δὲ εἶνε ἀξίαι νὰ κληθῶσιν αἱ ὠραιότεραι γυναῖκες τῆς Ἰταλίας, διότι πρὸς τὰ σωματικὰ πλεονεκτήματα συνενοῦσι καὶ εὐγένειαν ψυχῆς, καὶ ἀνεπτυγμένα αἰσθήματα καὶ πολλὴν νοσημοσύνην. Αἱ γυναῖκες τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἔχουσι τὰς ἐθνικὰς ταύτας ἰδιορρυθμίας λεπτοτέρας καὶ σχεδὸν ἀφανεῖς — τὸ κάλλος των εἶνε μᾶλλον πνευματοποιημένον, παρὰ τὸ τῶν ἀδελφῶν των ἐκ τοῦ

λαοῦ, ἐνέχει ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νοσηράν τινα ἐπιχρώσιν.

Ἐγκαταλείπομεν ἤδη τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐπισκεπτόμεθα τὴν χώραν τῶν φλογερῶν οἶνων καὶ τῶν ἀσμάτων, τὴν Ἰσπανίαν. Ἐνταῦθα τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν ἔχει πρωτοτυπίαν τινὰ καὶ διαφέρει πολὺ τοῦ τῶν Ἰταλίδων καὶ Γαλιδων. Ἡ ἰσπανὶς τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ ἔχει μᾶλλον εὐρωστον καὶ ἀδρὸν τὸ σῶμα, τὸ δὲ πρόσωπόν της διακρίνεται διὰ τοῦ χαμηλοῦ καὶ πλατέος μετώπου, τῶν μελανῶν καὶ ὡσεὶ σκιαζομένων ὀφθαλμῶν, τῆς εὐθείας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ πρὸς τὰ κάτω εὐρυνομένης ῥινός, τῆς ἰσχυρᾶς σιαγόνας καὶ τῶν σφριγῶντων χειλέων της. Ἡ ἰσπανὶς εἶνε σοβαρώτερα καὶ περιπαθεστέρα τῆς ἰταλίδος. Ὁ ἔρως καὶ τὸ μῖσός της ἐξ ἴσου ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον, διότι δύναται ἀφ' ἑνὸς ν' ἀγαπήσῃ τινὰ πιστῶς καὶ χάριν αὐτοῦ ν' ἀποθάνῃ ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἢ παραμικρὰ ἀφορμῇ ἀρκεῖ νὰ μετατρέψῃ τὸν φλογερὸν της ἔρωτα εἰς ἀκάθεκτον καὶ θανατηφόρον μῖσος. Ὁ χαρακτήρ της ἰσπανίδος εἶνε ὅλως ἀπροσδιόριστος· εἶνε τίγρις καὶ ἀρνίον συγχρόνως, ἔχει ἥρωϊκὴν εὐτολμίαν καὶ ὑποβάλλεται ἡλιθίως εἰς τὴν δουλείαν, ἐργάζεται ἀντὶ δέκα ἄλλων καὶ ἐν τούτοις εἶνε ὀκνηρὰ καὶ νωχελὴς κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε ἀποτετυπωμένον καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς της ὀψεως, παρέχον εἰς αὐτὴν μυστηριώδη καὶ αἰνιγματώδη τινὰ χαρακτήρα, οὗ παντελῶς στερεῖται ἡ ἰταλίς.

Καθὼς δὲ ἡ τελευταία αὕτη, οὕτω καὶ ἡ ἰσπανὶς εἶνε διδασκάλισσα τοῦ βαδίσματος καὶ ἀληθῆς ἐνσάρκωσις τῆς χάριτος περὶ τὰς κινήσεις, ἔχει δὲ πρὸς τούτοις αὕτη καὶ ἐν ἰδιαιτέρον εἶδος φιλαρέσκειας περὶ τὴν στάσιν τῶν ὤμων της, ὅταν ἐξέρχεται εἰς τὸν περίπατον καὶ κινήσῃ αὐτοὺς ἰδιορρυθμῶς καὶ χαριέντως ὑπὸ τὴν μαντίλλαν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ της βεβαίως ἐξαφανίζεται πᾶν ἔχνος ποιήσεως, πᾶσα ῥωμαντικὴ χροιά — μᾶς ἐνθυμίζει δ' ἐνταῦθα ἡ ὠραία Ἀνδαλουσιανὴ τὴν γαλῆν ἐξηπλωμένην ἀπέναντι τοῦ ἡλίου. Ὁκνηρία, ἀδιαφορία, νωχέλεια — τέρατα ἐνεδρεύοντα εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς ἰσπανίδος — τὴν κατέχουσι διηγετικῶς καὶ τὴν καθιστῶσιν ἱκανὴν πρὸς πᾶν ἄλλο, παρὰ πρὸς διεύθυνσιν οἴκου καὶ ἀνατροφὴν τέκνων. Γενικῶς ὀλίγα ἔμαθεν, ἔτι δ' ὀλιγώτερα γνωρίζει ἐξ ὧν ἔμαθε, καὶ ὀλίγιστα ἐννοεῖ ἐκ τῶν χρεῶν καὶ τῶν καθηκόντων τῆς οἰκοδεσποίνης. Τὸ πολὺ πολὺ κατορθώνει νὰ πλέξῃ τριχαπτα, νὰ βράσῃ ὀλίγην σοκολάταν, ἢ νὰ παραγαμίσῃ διὰ κρέατος ἐν κρόμμυον, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἐπισκέψεις τόσον ἀπορροφῶσι τὸν λοιπὸν βίον της, ὥστε μόλις κατορθώνει ἐνίοτε νὰ δειχθῇ εἰς τοὺς περιπάτους, καὶ τὰς ταυρομαχίας καὶ νὰ ἐπιδείξῃ ἀόριστα τινὰ αἰσθημάτων φλογερᾶς φιλοπατρίας.

Ἐξακολουθοῦμεν ἤδη τὴν ὁδοπορίαν μας ὑπεράνω τῶν τεραστίων καὶ βραχυδῶν Πυρηναίων, ὅπου συναντῶμεν οὐχὶ μὲν ὠραίας, μελαγχροινὰς ὅμως καὶ ἰσχνὰς γυναῖκας μὲ ὁστεώδη πρόσωπα, φανατικὰ βλέμματα καὶ νευρώδη σώματα, καὶ κατερχόμεθα εἰς τὰ εὐθαλῆ πεδία τῆς νοτίου Γαλλίας.

Τὰ Πυρηναῖα εἶνε στενὴν σειράν ὁρέων καὶ διὰ νὰ τὰ

διαβῶμεν, δὲν χρειαζόμεθα πολὺν χρόνον, ἐν τούτοις ὅμως πόσον διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων αἱ γυναῖκες ἐνθεν καὶ ἐνθεν αὐτῶν! Ἐν Γαλλίᾳ νομίζομεν, ὅτι εὐρίσκόμεθα ἐν χώρᾳ ἥτις δύο ὁλοκλήρους αἰῶνας ἐπροόδευσεν εἰς τὸν πολιτισμὸν περισσότερον τῆς Ἰσπανίας. Πόσον εἶνε ἄλλοιός ὁ κόσμος κατὰ τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν! Πόσον ζωηρὰ βλέμματα ῥίπτουσι γύρω των ἐδῶ αἱ γυναῖκες! Καὶ πόσῃ νοημοσύνῃ καὶ εὐφυίᾳ ἐνέχουσι τὰ βλέμματά των ταῦτα! Καὶ καὶ μὲν συμμέτρως ὠραῖαι δὲν δύνανται νὰ κληθῶσι καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Βαϊόνης, τῆς Τολώσης, τοῦ Μομπελιέρου καὶ τῆς Νίμης, διότι τὸ σῶμά των εἶνε μᾶλλον κομψόν, παρὰ εὐμέγεθες καὶ ῥωμαλέον, ἡ χροιά των εἶνε πάρα πολὺ μελαμβραφής, γενικῶς ὅμως οἱ μεγάλοι των καὶ ἡδύπαθεῖς ὀφθαλμοὶ προδίδουσι ψυχὴν φλογερὰν, εὐτολμον καὶ πλήρη εὐγενῶν αἰσθημάτων, ἢ ῥίς των εἶνε λεπτή, τὸ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ τὸ στόμα ἀξίεραστον καὶ εὐγλωττον, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ὁμιλῇ. Αἱ γυναῖκες ἐδῶ ἐνδύονται κομψοπρεπῶς καὶ καθαρίως, παρ' ὅλην δὲ τὴν σπουδὴν καὶ ἐμφυτον ταχύτητα αἱ κινήσεις των ἔχουσι πολλὴν χάριν, προδίδουσι μίαν εὐάρεστον καὶ λεπτὴν φιλαρέσκειαν, εἰς δὲ τὴν συναναστροφὴν πᾶσαι αἱ γυναῖκες, αἱ καὶ εἰς τὰς κατωτάτας μάλιστα τάξεις τοῦ λαοῦ ἀνήκουσαι, εἶνε ἐτοιμολογοὶ καὶ εὐφυεῖς· οὐδέποτε στενοχωροῦσι τὸν ἀκροατὴν, εἶνε πλήρεις πρωτοτύπων ἰδεῶν, σφριγώσης ζωῆς καὶ συγχρόνως συνεταὶ καὶ μετριόφρονες.

Ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς βορρᾶν, ἀπαντῶμεν ὀλονὲν ἡρεμωτέρας, μᾶλλον πρακτικὰς, φιλοπόνους καὶ οἰκονόμους τὰς γαλλίδας. Ἡ χροιά τοῦ προσώπου των γίνεται βαθμηδὸν λευκοτέρα, τὰ μέλη στρογγυλότερα καὶ εὐσαρκώτερα καὶ μεγαλοπρεπέστερον τὸ ἀνάστημα. Νοημοσύνην διαβλέπομεν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα, τὸ καθαρόν καὶ οὐχὶ λίαν ὑψηλὸν μέτωπον μαρτυρεῖ σύννοιαν καὶ τὰ σφριγῶντα χεῖλη φαίνονται δορυφόροι τῆς εὐγλωττίας καὶ ἐρασιμότητος τῶν θελκτικωτάτων τούτων πλασμάτων. Ἡ ῥίς ἀμβλύνεται σιμκρὸν καὶ ἡ βοστρυχώδης κόμη γίνεται σπανιωτέρα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχουσιν ἔκφρασιν ἰταμότητος καὶ ποιᾶς τινος, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ λέξις, ἀναιδείας, ἀλλὰ ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ αἰσθητηρίου τούτου ὀργάνου δὲν μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τὰς ὑποθέσωμεν ὀλιγώτερον ἐναρέτους. Ἰπάρχει καὶ παρ' ἡμῖν, τοῖς Ἀνατολίταις, διαδεδομένη ἡ πρόληψις, ὅτι ὅλαι γενικῶς αἱ γαλλίδες εἶνε ἐπιπόλαιοι καὶ διεφθαρμέναι. Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ὅλοι οἱ πραγματικῶς γνωρίσαντες τὸν βίον τῶν γάλλων χωρικῶν ὁμολογοῦσιν, ὅτι αἱ γυναῖκες των εἶνε πισταὶ καὶ ἐνάρετοι εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν, ὡς σύζυγοι δὲ εἶνε ἀξιοθαύμαστοι διὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρνησιν των χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας. Οἱ Παρίσιοι δὲν εἶνε ὅλη ἡ Γαλλία, πᾶν δ' ὅ,τι ἐκεῖ κακὸν καὶ ἐφθαρμένον ἐκφύεται δὲν ἀποτελεῖ τὸν κανόνα, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἐξαίρεσιν, ἥς μέγα μέρος ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ γυναικῶν ὁρμωμένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπου ἐνεκα τοῦ κακοῦ των ὀνόματος δὲν δύνανται πλέον νὰ ζήσωσι.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΟΙ ΨΕΥΔΟΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΠΟΣΙΑ.

Ἡ γηραιὰ Ἀνατολὴ δὲν εἶνε ὁ μόνος τόπος, ὅπου τρέφονται οἱ ἀγύρται καὶ ὅπου οἱ ὑποπτα ἐπαγγέλματα πολ-
λάκις μετερχόμενοι ψευδοῖατροὶ εὐρίσκουσιν ἔδαφος, ἐφ' οὗ

τὰ ἀγυρτεύματά των ν' ἀναδίδωσι μυριοπλασίους καρπούς ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ βαλαντίου των καὶ ἐπὶ βλάβῃ ἀνεπανορθώτῳ τῶν εὐπίστων καὶ πολλάκις ἀμαθῶν ἀσθενῶν των. Καὶ